

слово, като отъ мѣденъ звънецъ, въ който е положилъ майсторътъ много сухо, чисто сребро, да се разноси она хубавъ звонъ по градове, колиби, палати и села и да свиква еднакъв сичкитъ на света молитва.

IX.

Въ градътъ никой не видѣ, че половината запорожци отиде да гонятъ татаретъ. Отъ кулата видѣхъ стражитъ, че кола потеглихъ къмъ шумата; но помислихъ, че казацитъ ловятъ метеризъ; а въ онова време, както си каза войводата, въ градътъ не оста захѣре: не бѣхъ смѣтнѣле, колко ште имъ дотрѣбва. Рѣшихъ се да излѣзятъ вънъ отъ градътъ и да ударятъ, но половината отъ тия юнаци биде убита, а другата се врънѣ въ градътъ съ празни рѣцѣ. Но еврееетъ въ това време узнахъ сичко: кѣдъ и зашто сѣ отишле запорожитъ, и съ какви военачалници, какви таборе; и колко сѣ на брой, и колко сѣ оста- ле, и какво мислятъ да правятъ, токоречи, слѣдъ нѣколко минути въ градътъ сичко разбрахъ. Полицитъ се ободрихъ и готвѣхъ се на сра- жение. Тарасъ разбра това нѣшто и разпореждаше се, редѣше, даваше заповѣди, раздѣли войската на три дѣла, и загради ги съ колата, като съ крѣпость,— както биватъ казацитъ непобѣдими; на два табора за- повѣда да заловятъ метеризъ; въ една часть на полето набоди остри колѣе, потрошени пушки, емаци отъ копия, та да замами тамъ непри- ятелската конница, ако му падне. И кога бѣ сичко направено, както трѣбва, каза рѣчь на казацитъ, нѣ да ги ободри и разбуди — той зна- ѣше, че и така сѣ тѣ ѣки духомъ — а заштото сами му се искаше да си искаже, што му е на сърдцето.

„Иска ми се да ви кажѣ, панове, какво нѣшто е нашата дружи- на. Вие сте слушале отъ бапти и дѣди, каква честь е имала нашата земя: и грѣцитъ накара да ѣмъ помнѣтъ, и отъ Цариградъ е зимала жалтици, и градоветъ сѣ биле богати, и храмове, и князове, князове отъ руски народъ, наши князове, а не католически полувѣрци. Сичко